

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Mgr. J. V.**, bytom L., *zastúpeného JUDr. M. B., advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie B.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-893/PK-2008 z 28. januára 2009 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/54/2009-53 z 08. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/54/2009-53 z 08. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „Ministra vnútra SR“), č. p.: SLV-893/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz

Ministra vnútra SR č. 431 zo dňa 24. októbra 2003, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/54/2009-53 zo dňa 08. marca 2011, ako aj druhostupňové rozhodnutie Ministra vnútra SR č. p. SLV-893/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 spolu s personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 431 zo dňa 24. októbra 2003 zrušil a vec vrátil žalovanému na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalobca uviedol, že nesúhlasí s vyjadreným názorom krajského súdu v rozsudku, že v tomto jeho prípade boli splnené zákonné podmienky náhradného doručenia podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný sám priznal, že žalobca personálny rozkaz č. 431 zo dňa 24. októbra 2003 o jeho prepustení zo služobného pomeru osobne neprevzal, ale tento mu bol doručený podľa jeho názoru náhradným spôsobom na žalobcovu poslednú známu adresu.

Žalobca vyššie uvedenú námietku už uviedol v žalobe a opakovane chce poukázať na skutočnosť, že žalovaný z dovolenkového lístka preukázane vedel, že na jeho posledne známej adrese trvalého bydliska si rozkaz nebude môcť prevziať, nakoľko sa počas dovolenky v mieste trvalého pobytu nezdržoval, na dovolenkovom lístku uviedol miesto pobytu

dovolenky obec „Semerovo“ a tým je preukázané, že si v mieste trvalého bydliska rozkaz ani nemohol prevziať. Doručovanie personálneho rozkazu na adresu trvalého bydliska je preto nutné považovať zo strany žalovaného za účelové. Personálny rozkaz mu bol doručený až dňa 06. novembra 2003, t. j. v čase, kedy už nebol príslušníkom PZ, nakoľko dňom 31. októbra 2003 mu služobný pomer skončil uvoľnením na vlastnú žiadosť.

Žalobca uviedol, že nie je ani pravdou, že p. F. dňa 16. októbra 2003 ho mal telefonicky vyzvať k oboznámeniu sa s návrhom na prepustenie. Túto skutočnosť žalovaný nepreukázal doložením výpisov telefonických hovorov. Ak by sa takýto rozhovor uskutočnil, je nepochybné, že by bol doložený výpis hovorov, ako dôkaz. Do spisu je však založený výpis hovoru zo siete R. zo dňa 27. októbra 2003 o jeho rozhovore s operačným strediskom vnútorného odboru OR PZ v BA I, kde žiadal o faxové číslo, aby mohol zaslať správu o práceneschopnosti. Skutočne, asi po 10 min. žalobca správu o práceneschopnosti zaslal. Pri rozhovore s operačným strediskom nikto od neho miesto pobytu nežiadal a podľa zaslaného faxu, ak ho žalovaný potreboval mať k dispozícii, mal technické možnosti zistiť, odkiaľ bol fax odoslaný a vyzvať ho k nástupu na pracovisko. Neurobil tak a z dovolenky ho neodvolal. Po skončení dovolenky v dôsledku úrazu nemohol nastúpiť do práce, o čom žalobca zamestnávateľa informoval faxom.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

V predmetnej veci najvyšší súd rozsudkom č. k. 1Sž/37/2004 zo dňa 26. apríla 2005 zrušil druhostupňové rozhodnutie Ministra vnútra SR č. KM-539/PK-03 a vrátil žalovanému vec na ďalšie konanie z dôvodu, že doposiaľ vykonané dokazovanie neposkytuje dostatočne objektívny obraz o skutkovom stave v predmetnej veci. Žalovaný opakovane rozhodol vo veci dňa 14. novembra 2005, ktorým opätovne rozklad žalobcu zamietol a potvrdil personálny rozkaz o prepustení. Žalobca proti rozhodnutiu č. p.: KM-116/PK-2005 podal žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/17/2006 zo dňa 07. novembra 2008 zrušil rozhodnutiu ministra vnútra č. p.: KM-116/PK-2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu neúplnosti spisu správneho orgánu, čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného orgánu. Žalovaný opätovne rozhodol dňa 28. januára 2009 pod číslom SLV-893/PK-2009 tak, že rozklad žalobcu zamietol a personálny rozkaz č. 431 zo dňa 24. októbra 2003 potvrdil. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd v Bratislave podanú žalobu rozsudkom pod č. k. 4S/54/2009-53 zo dňa 08. marca 2011 zamietol. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného Života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 431, zo dňa 24. októbra 2003, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že žalobca, ako riaditeľ 00 PZ Staré Mesto – východ v období od mesiaca január 2003 do mesiaca august 2003 vykonával nad základný čas služby v týždni aj kontrolnú činnosť u podriadených policajtov služobne zaradených na tomto oddelení PZ zameranú najmä na kontrolu výkonu ich služby. Za uvedené obdobie vykázal 153 hodín, ako službu nad základný čas v týždni, za čo mu bol vo výplatných termínoch vyplatený príplatok v celkovej sume 40.200,- Sk, z čoho neoprávnene vykázal a účtoval 23 hodín nadčasov za kontrolnú činnosť, ktorú nevykonal. Týmto svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť.

Úlohou krajského i najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné. Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Podľa § 241 ods. 8 zákona (platný a účinný v danom čase) sa na konanie vzťahuje zákon o správnom konaní iba v prípade, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. správny poriadok vyplýva, že: „ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel“.

Podľa § 266 ods. 3, ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí

sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

Podľa § 266 ods. 4 povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme, alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia, ak policajt alebo pozostalý svojím konaním jej doručenie zmaril.

K námietke žalobcu, že v jeho prípade neboli splnené zákonné podmienky náhradného doručenia podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., a že personálny rozkaz mu bol doručený až dňa 06. novembra 2003, t. j. v čase, kedy už nebol príslušníkom PZ, nakoľko dňom 31. októbra 2003 mu služobný pomer skončil uvoľnením na vlastnú žiadosť najvyšší súd uvádza nasledovné.

Plynutie lehoty na skončenie služobného pomeru uvoľnením nie je ochrannou dobou, počas ktorej by policajt nemohol byť prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Takto potom podľa najvyššieho súdu, uvoľnenie zo služobného pomeru žalobcu na vlastnú žiadosť ku dňu 31. októbru 2003 v zmysle rozkazu prevzatého žalobcom dňa 11. septembra 2003 nie je právnou prekážkou na postup žalovaného podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože služobný pomer žalobcu trval až do 31. októbra 2003, konkrétne v čase do 24:00 hod.. Uvedené je jasne zdokumentované v administratívnom spise a žalovaný orgán postupoval v súlade so zákonom, a tak najvyšší súd uvedenú námietku v zhode s krajským súdom neakceptoval.

Podľa § 237 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nest'azovali a nezdržovali priebeh konania.

Najvyšší súd v zhode s vyjadrením žalovaného a krajským súdom má za to, že žalobca svojim konaním od samého začiatku porušoval svojím konaním vyššie uvedené ustanovenie zákona, v snahe vyhnúť sa oboznámeniu sa s návrhom na jeho prepustenie a dôkazmi preukazujúcimi jeho protiprávne konanie. Uvedené skutočnosti sú jednoznačne preukázané a zdokumentované v súdnom a administratívnom spise. Najvyšší súd potom námietku žalobcu k náhradnému doručovaniu považuje za právne irelevantnú.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa najvyššieho súdu za irelevantnú treba považovať námietku žalobcu, že nie je pravdou, že p. F. dňa 16. októbra 2003 ho mal telefonicky vyzvať k oboznámeniu sa s návrhom na prepustenie a uvedenú skutočnosť mu žalovaný nepreukázal doložením výpisov telefonických hovorov.

Neobstojí ani žalobcova námietka, že nikto od neho miesto pobytu nežiadal a nikto ho z dovolenky neodvolával, a ak ho žalovaný potreboval mať k dispozícii, mal technické možnosti zistiť, odkiaľ žalobca fax odoslal a mal ho vyzvať k nástupu na pracovisko.

Uvedené námietky žalobcu boli dôkazmi, ktoré boli žalovaným zhromaždené a vyhodnotené v súlade so zákonom a sú súčasťou administratívneho spisu vyvrátené.

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť

hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd chce uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí), je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevhliadol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/54/2009-53 z 08. marca 2011 ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u ě n í e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 27. október 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková